

ХОТЕЛ "НИАГАРА"

Сезонът отдавна свърши, летовището е пусто. Върховете на околните хълмове са скрити в мъгла, мътно-сива, като вата напоена с вода. Тя стои така вече няколко дни — неподвижна, готова да се оцеежда в невидим дъжд, който ще ситни цели седмици наред. Но планината е още суха и чака.

След обяд, студен ветрец върти по шосето леки вихрушки от прах, парчета хартия и опадали листа. Сегиз-тогиз от напречна пътека се свлича волска кола на-товарена с вършини и поема надолу към селото; заскърца някой капак на заключена вила и млъкне. Инак, всичко е притаено, хладно, изоставено.

Само в двата големи хотела, чиито стопани живеят тук зиме и лете, е отворено. Чува се тиха глъчка, пушат кумини. В дъното на площада, тъкмо срещу баните, с веранда на юг, е „Бел-Вю“. Тук, над пресъхналия наполовина водопад, е